

гледъ и съ измокрено отъ сълзи лице, захласнато слушаше. „Какъ ще възкръсне?“ — разказваше майка ми, довольна, че умири тоя лошъ тиранинъ. — „Щомъ запѣятъ „Христосъ възкресе“, той като малко птиченце ще хвъркне и ще иде на небето“...

Отидохме на черква. Помня голѣмото множество хора, съ ярко освѣтени лица отъ свѣщитѣ, помня тържествения и тайнственъ обрядъ презъ нощъта, но още по-ясно помня дълбокия мракъ надъ морето отъ човѣшки глави и надъ разлюлѣнитѣ хоругви. Азъ често поглеждахъ нагоре. Само следъ продължително вглеждане тоя мракъ се повдигаше и откриваше нѣкоя самотна звезда. И ето запѣха „Христосъ възкресе“. Изведнѣжъ — виждамъ го като сега — изъ черковната стрѣха изхвъркна малко черно птиче и като се подемаше лжкатушно, изгуби се нагоре къмъ небето. Зарадванъ, обхванатъ цѣлъ отъ благоговѣенъ трепетъ, азъ прострѣхъ ржка и като посочвахъ съ запалената свѣщъ, извирахъ много високо, за да ме чуятъ всички: „Ето го! Ето го!“ Никой, разбира се, не обърна внимание на мене, азъ се сконфузихъ и не можахъ да разбера това равнодушие на хората. Но самъ азъ чакахъ и видѣхъ, че всичко стана тѣй, както майка ми разказваше и, главно, вѣрвахъ, вѣрвахъ отъ всичката си душа.